

Wzorzec FCI nr 14 /18. 02. 2000/, wersja angielska

SZWEDZKI VALLHUND/VÄSTGÖTASPETS

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJACEGO WZORCA:
25.11.1999.

UŻYTKOWOŚĆ: Krótkonożny pies pasterski.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 3 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Szwedzki vallhund uważany jest za jedną z rdzennie szwedzkich ras, mimo, iż nie jest do końca jasne, w jaki sposób spokrewniony jest on z welsh corgi. Trudno orzec, czy wikingowie sprowadzili do Szwecji psy w tym typie szpica z Anglii. Współczesne badania kynologiczne wykazują, iż rasa rozwinęła się w Szwecji. Zaszczycił uznania i rejestracji szwedzkiego vallhunda jako szwedzkiej rasy przypadł hrabiemu Björnowi von Rosenowi. Na początku lat 40. XX wieku stwierdził on istnienie psów tej rasy. Sporządzając spis psów w hrabstwie Västergötland, zwłaszcza w okolicach miasta Vara, odkrył niewielką, lecz jednolitą w typie grupę psów. Zapoczątkowały one poważny program hodowlany, którego głównym inicjatorem był dyrektor K.G. Zettersten. Udało mu się wyhodować psy w jednakowym typie bez utraty ich instynktu pasterskiego.

WRAŻENIE OGÓLNE : Mały, mocny, nieustraszony, krótkonogi pies. Wygląd i wyraz wskazują na to, iż pies jest baczny, czujny i energiczny.

ISTOTNE PROPORCJE: Stosunek wysokości do długości tułowia wynosi ok. 2:3.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Rasa jest baczna, energiczna, nieustraszona i czujna.

GŁOWA : Dosyć długa i kształtna. Widziana z góry – tworzy równy klin od czaszki do wierzchołka nosa.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Niemal płaska.

Stop: Dobrze zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Pigment czarny jak smoła.

Kufa: Widziana z boku wygląda na kwadratową. Kufa nieco krótsza, niż czaszka.

Wargi: Ściśle przylegające.

Szczeka i żuchwa oraz uzębienie : Doskonały, regularny zgryz nożycowy z równymi i dobrze wykształconymi zębami.

Oczy: Średniej wielkości, owalnego kształtu, ciemnobrązowe.

Uszy: Średniej wielkości, spiczaste, stojące; płat uszny sztywny od nasady do czubka; [uszy] pokryte gładkim włosiem; ruchome. Osadzone niezbyt nisko.

SZYJA: Długa i mocno umięśniona, z dobrym wysięgiem.

TUŁÓW:

Górna linia: Grzbiet poziomy, dobrze umięśniony.

Lędźwie: Krótkie, mocne.

Zad: Szeroki, nieco opadający.

Klatka piersiowa: Długa, odpowiednio głęboka. Dobrze wysklepione żebra. Widziana z przodu, klatka piersiowa jest owalna; z boku – elipsowata. Sięga 2/5 długości przednich kończyn; widziany z boku, najniższy punkt klatki piersiowej znajduje się tuż za tylną częścią przednich kończyn.

Linia dolna: Brzuch lekko podciągnięty.

OGON: Zdarzają się dwa typy ogona: długi lub naturalnie krótki. W obydwu przypadkach każdy typ ogona dopuszczalny.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Przednie kończyny o mocnym kośćcu.

Łopatka: Łopatka długa i dobrze kątowana.

Ramię: Nieco krótsze, niż łopatka; tworzy z nią wyraźny kąt. Ramię przylega do żeber, lecz pozostaje bardzo ruchome.

Przedramię: Widziane z przodu – nieco ukątowane, wystarczająco, by możliwy był swobodny ruch kończyn, mimo szerokości dolnej części klatki piersiowej.

Śródrezcze: Elastyczne.

Kończyny: O mocnym kośćcu.

KOŃCZYNY TYLNE : Kończyny tylne dobrze kątowane w kolanie i stawie skokowym. Widziane z tyłu – równoległe.

Uda: Mocno umięśnione.

Podudzie: Nieco dłuższe, niż wynosi odległość od stawu skokowego do podłoża.

ŁAPY: Średniej wielkości, krótkie, owalne, ustawione prosto do przodu, o mocnych opuszkach, zwartej budowy.

CHÓD/RUCH : Harmonijny, z dobrą akcją kończyn tylnych.

SZATA:

WŁOS: Średniej długości, szorstki; ściśle przylegający włos okrywowy; podszycie miękkie i gęste. Włos krótszy na przedzie kończyn; nieco dłuższy na szyi, klatce piersiowej oraz z tyłu tylnych kończyn.

MAŚĆ: Pożądanymi kolorami są: szary, szarawo brązowy, szarawo żółty oraz czerwonawo brązowy, z ciemniejszymi włosami na grzbiecie, szyi oraz bokach tułowia. Jaśniejszy włos we wspomnianych wyżej odcieniach może występować na kufie, gardle, klatce piersiowej, brzuchu, pośladkach, łapach oraz stawie skokowym. Jaśniejsze znaczenia na łopatkach – tzw. „uprząż” – pożądane. Biel dopuszczalna w niewielkiej ilości w postaci wąskiej strzałki, obroży

lub delikatnego naszyjnika. Białe znaczenia dopuszczalne na przednich i tylnych kończynach oraz klatce piersiowej.

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Psy: 33 cm.

Suki: 31 cm.

Dopuszczalna wysokość 1,5 cm poniżej i powyżej wysokości wspomnianych powyżej.

Waga: Między 9 a 14 kg.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.